

**ARABAKO ESKU-HARTZE SOZIALEKO LANGILEEK ZUZENEAN ESKATU DIOTE
ALDUNDIARI GATAZKA KONPONTZEKO, SEKTOREKO IV. HITZARMEN
KOLEKTIBOA DELA-ETA, 2026ko GREBAREN SEIGARREN EGUNEAN**

Gaur egun, Arabako esku-hartze sozialeko sektoreko 1.000 langile baino gehiago oso modu garrantzitsuan ari dira bat egiten 2026a hasi zenetik deitutako seigarren greba-egunarekin, sektore publikoko lankideen lan-baldintzak parekatzeko bidean lan-baldintzak hobetuko dituen hitzarmen kolektibo bat defendatzeko.

Eguna pikete informatibo batekin hasi da, Gurutze Gorriaren aurrean. Pikete hori Eraikibide Fundaziotik eta Nuevo Futuro Elkartetik igaro da goizeko lehen orduan, hitzarmenaren negoziazioaren egoera larriaren berri emateko.

Baina gaurko greba-eguneko protagonismoa sektoreko ordezkari sindikalek Gizarte Politiken Batzordean egindako agerraldiari egokitu zaio.

Duela urtebete, hemen bertan, esku-hartze sozialeko sektoreko langileek bizi zuten egoeraren berri emateko agerraldia egin genuen. Orduan ere, negoziazio kolektiboaren zailtasunak salatzen genituen, eta bidezko hitzarmen bat eskatzen genuen, egiten dugun lana behar bezala aitortzeko. Urtebete geroago, errealitatea apenas aldatu da: patronalaren eta administrazioen aldetik oztopoak berberak dira eta sektorearen aldarrikapenek indarrean jarraitzen dute.

Arabako Foru Aldundia da sektoreko zerbitzu eta zentro gehienen arduraduna. Hala ere, historikoki egin dituen esku-hartzeak ez dira inoiz bere ekimenez sortu, mobilizazioek eta langileen eskaerek eragindako presioaren ondorioz baizik. Joan den udan jada ohartarazi genuen gure borrokak lan baldintzak sektore publikokoekin parekatzera bideratuko zirela, gaur egun ere gatazkaren muina den aldarrikapena. Zaila da esatea zainketa-sistema beraren barruan funtzio berak egiten dituzten langileek soldata- eta lan-desberdintasun nabarmenak jasan behar dituztela, azpikontratatuak erakunde pribatu bateko kide izateagatik soilik.

Egoera honen aurrean, instituzioen utzikeria edo, besterik gabe, isiltasun administratibo baten aurrean ote gauden galdetzen diogu gure buruari. Agerraldi hau baliatu dugu Gorka Urtaran Gizarte Politiketako diputatuarekin bilera bat eskatzeko publikoki. Administrazioek ezin dute gatazka honetatik at kokatzen jarraitu. Ematen dituzten zerbitzuen arduradun zuzenak dira, aurrekontuak erabakitzen dituztenak eta finantzazioaz lehen eta azken hitza dutenak. Gizarte-zerbitzu ugari eskaintzen dituztela harro daude, baina apustu hori ez da islatzen egunero zerbitzu horiek ematen dituzten langileen aitortzan.

Erakundeek ederki ezagutzen dute egoera. Joan den udan agertu ginen hemen, eta, gainera, iazko urtearen amaieran bilerak egin genituen Udaleko eta Aldundiko talde politiko eta sail ezberdinekin. Hala eta guztiz ere, oraindik ere erantzun eskasak ditugu, eta zenbait arduradun politikok ez dute elkarrizketarik eskaini. Negoziazioa patronalei eta ordezkari sindikalari soilik dagokiela azpimarratzen da, baina jarrera hori eroso da finantzatzeko eta erabakitzeko benetako gaitasuna dutenak bazterrean geratzen direnean.

Sindikatuak, sektoretik jasotako eskaera zehatzetan oinarrituta, proposamen ugari aurkeztu dituzte akordiorako borondatearekin. Hala ere, patronalaren azken proposamenak alderdi bakoitzaren artean dagoen distantzia nabarmentzen du berriro, batez ere soldatei dagokienez, baina baita gainerako edukiei dagokienez ere. 2025. eta 2026. urteetarako planteatutako egoera konpentsatu

nahi da hurrengo urteetako igoerak murriztuz, parekatze-behar errealei erantzuten ez dien % 13ko igoera osora iritsiz. Gainera, sektorerako funtsezkoak diren gaietan, formulazio generikoak eta lotesle gutxikoak planteatzen dira, aurrerapen eraginkorrak eta plantillentzako hobekuntza zehatzak bermatzen ez dituztenak.

Une honetan, azpimarratu behar dugu arazoaren jatorria lan bera egiten duten pertsonen arteko desberdintasuna betikotzen duen azpikontratazio eredu batean ere badagoela. Zaintza sistemaren zati handi baten pribatizazioak soldata baxuagoak eta lan baldintza okerragoak justifikatzeko balio izan du. Egoera hori erabat bidegabea da, eta egoera hori aldatzeko benetako borondate politikorik dagoen galdetzera behartzen gaitu. Administrazioek erantzukizuna hartu behar dute, bitartekari lanak egin eta esku hartu gatazka desblokeatzeko; izan ere, finantzaketarik eta inplikazio instituzionalik gabe ez da benetako konponbiderik egongo.

Esku-hartze sozialeko sektoreko langileak zaintza sistemaren funtsezko parte dira, horregatik eta aurretik aipatutako guztiagatik, eredu publiko eta komunitario baterantz aurrera egitea eskatzen dugu, kalitatezko zerbitzuak eta lan baldintza duinak bermatzeko. Instituzioek eta patronalek hitzarmen honen negoziazioa serio hartzen ez duten bitartean, antolatzen eta mobilizatzen jarraituko dugu. Kaleetako presioak jarraitu egingo du, hori baita, beste behin ere, sektoreak behar eta merezi dituen aldaketak lortzeko geratzen zaigun tresna.